

Силуети

Автор:

Микола Хвильовий

Силуети

Микола Хвильовий

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ #1

«Силуети» Миколи Хвильового – новела, в якій звучить традиційний для ідіостилю автора мотив розчарування у романтиці революції***. Для героїв твору життя перетворилося на хаос і руйнацію, де їхнє завдання – «героїчно терпіти». Найвідомішими творами автора є новели «Я (Романтика)», «Кіт у чоботях», «Арабески», «Мати», «Редактор Карк», «Свиня», «Ревізор», «Повість про санаторійну зону», незакінчений роман «Вальдшнепи». Микола Хвильовий (справжнє ім'я Микола Фітільов) – талановитий український письменник, майстер психологічної новели з елементами романтизму та імпресіонізму.

Микола Хвильовий

СИЛУЕТИ

Дядя Варфоломій прийшов на далеку закутну станцію в ортечека (там був знайомий, теж далекий, але він робив посадку поза чергою) й чекав на потяг. На станції було порожньо, майже нікого: дві-три фігури в постолах, і було прокисло. В залі першої-другої класи буфет: дві-три сосиски, три-чотири булки. Ще в кімнаті ортечека шипів блідо-зелений самовар, з нього й подавали чай випадковим подорожникам, що випадково застряли на закинутій станції. І от станцію так далеко закинуло, що тільки скажеш – «дивно!». Навіть повітовий город (маячить відци). прокидається, насторожився, а тут і досі в «мужській уборній» лежить огризок сосиски й ручка від кулемета «Maxim». Але саме ця-то

станція й ворушила своєю приступністю почуття рішучого задоволення. Тому: тут було тихо, радісно, лише зрідка сторож Матвій збентежить спокій перону різкими дзвонами на повістку. Потім удари одлунають – і знову тихо. Дядя Варфоломій вийняв з кишені телеграму й перечитав її ще раз. Стефан писав так: «Їдьте. Згодний». Це значить, Стефан поведе наступ на Вероніку. І слід: на то він і брат. Не можна ж її залишити в такому становищі. І тут же дядя Варфоломій подумав: «Чудово! Божественно! Приїде – курочок розведе!» А потім ще подумав (по традиції: «хто не був молодий, той не був дурень»): «А літа вгамують, навчать. Ох-о-хо! Суета життєвська».

Нарешті потяг подали. Тоді Варфоломій забрав клунок і вийшов з далеким знайомим з ортечека. Звичайно, на дорогу (вшиву, коли вітер рветься в щілини, а пічки ще нема; коли придавлять так, що тільки охнеш; коли одноманітний стук коліс заколисає й присниться все, що пройшло, що відходить – і жах, і грюк, і чорт знає що), за таку дорогу остаточно розболиться тіло. Потяг летить за гори, за ліси, на північ. Дядя Варфоломій дрімає. І сниться йому це:

...Стефан. Дема. Вероніка. Вероніка кричить. Вероніка в кучеряшках (в каштанових, як каштан) і так нагадує строкатий плакат, ніби він висить на перших громах повстання.

«...Ну добре! Коли тобі так плакатне, що ти забула, не хочеш знати родину, то...»

...Дядя Варфоломій хвилюється:

– ...Добре. Добре. Так. Так. І кінчай, будь ласка, скоріш. Дай і мені сказати.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/hvil-oviy_mikola/silueti

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)